

Den åttonde är av de sju – nummer ett

Millers två Rom

Jeff Pippenger

2023-09-13

William Miller grundade sitt profetiska budskap på ramen av två förödande makter, vilka han korrekt identifierade som det hedniska Rom och det påvliga Rom.

”William Miller lade, när han tillämpade sin hermeneutik, märke till ett återkommande tema av konflikt mellan Guds folk och deras fiender i de olika apokalyptiska avsnitten. I sin analys av de makter som genom tiderna förföljt Guds folk utvecklade han begreppet de två styggelserna, definierade som hedendomen (den första styggelsen), som symboliserar den förföljande kraften utanför kyrkan, och påvedömet (den andra styggelsen), som representerar den förföljande makten inom kyrkan. Det var motivet med de två styggelserna som präglade de flesta av hans efterföljande profetiska tolkningar.” P. Gerard Damsteegt, *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*, 22.

Adventismens teologer erkänner det faktum att Millers ramverk för den profetiska tillämpningen var de två ödeläggande makterna hedendom och påvedöme, även om de endast betraktar det som en analys av milleriternas historia och inte som en sanning som gavs honom av Gud.

”Gud sände sin ängel att verka på hjärtat hos en bonde som inte hade trott på Bibeln, för att leda honom att utforska profetiorna. Guds änglar besökte gång på gång den utvalde för att vägleda hans sinne och öppna för hans förståelse sådana profetior som alltid hade varit dunkla för Guds folk. Början till sanningens kedja gavs åt honom, och han leddes vidare att söka länk efter länk, till dess att han med förundran och beundran betraktade Guds Ord. Där såg han en fullkomlig kedja av sanning. Det Ordet, som han hade ansett vara oinspirerat, öppnade sig nu för hans blick i sin skönhet och härlighet. Han såg att ett ställe i Skriften förklarar ett annat, och när ett avsnitt var tillslutet för hans förståelse, fann han i en annan del av Ordet det som förklarade det. Han betraktade Guds heliga Ord med glädje och med den djupaste vördnad och heliga bävan.” *Early Writings*, 230.

”Hans ängel” identifieras uttryckligen som Gabriel av syster White.

Ängelns ord: ”Jag är Gabriel, som står inför Gud”, visar att han innehar en ställning av hög ära i de himmelska hoven. När han kom med ett budskap till Daniel, sade han: ”Ingen enda står mig bi i dessa ting utom Mikael [Kristus], er furste.” Daniel 10:21. Om Gabriel talar Frälsaren i Uppenbarelseboken och säger att ”Han sände det och gav till känna det genom sin ängel åt sin tjänare Johannes.” Uppenbarelseboken 1:1. Och för Johannes förklarade ängeln: ”Jag är en medtjänare till dig och till dina bröder profeterna.” Uppenbarelseboken 22:9, R.V. Underbar tanke — att den ängel som står näst i ära efter Guds Son är den som har utvalts att uppenbara Guds avsikter för syndiga människor.” *Messias*, s. 99.

”Underbar tanke — att den ängel som står näst efter Guds Son i ära är den som utvalts att öppna Guds avsikter” för William Millers sinne. Inte endast Gabriel, utan änglar i plural ledde hans förståelse av profetiorna ”som alltid hade varit dunkla för Guds folk”. Gabriel och andra änglar ledde Miller genom Bibeln fortlöpande från Första Moseboken och framåt. Därför leddes han till den längsta tidsprofetian i Bibeln, vilken är ”de sju tiderna” (tvåusen femhundra tjugo år) i Tredje Moseboken tjugosex, långt innan han leddes till de tvåusen trehundra dagarna i Daniel kapitel åtta, vers fjorton.

”Jag ägnade mig därefter åt bön och åt läsningen av Ordet. Jag beslutade att lägga åt sidan alla mina förutfattade meningar, att grundligt jämföra Skrift med Skrift och att bedriva dess studium på ett regelbundet och metodiskt sätt. Jag började med Första Moseboken och läste vers för vers, utan att gå snabbare fram än att innebörden i de olika avsnitten blev så klarlagd, att jag befriades från all osäkerhet beträffande mystik eller motsägelser. Närhelst jag fann något dunkelt, var det min sed att jämföra det med alla parallellställten; och med hjälp av CRUDEN granskade jag alla de skriftställten där något av de framträdande ord som förekom i något dunkelt avsnitt återfanns. Sedan, genom att låta varje ord få sin rätta innebörd i förhållande till textens ämne, upphörde det att vara en svårighet, om min uppfattning av det stod i samklang med varje parallellställe i Bibeln. På detta sätt fortsatte jag studiet av Bibeln vid min första genomläsning av den under omkring två år och blev fullt övertygad om att den är sin egen uttolkare. Jag fann att genom en jämförelse av Skriften med historien hade alla profetior, i den mån de hade uppfyllts, uppfyllts bokstavligen; att alla Bibelns olika bilder, metaforer, liknelser, sinnebilder etc. antingen förklarades i sitt omedelbara sammanhang, eller att de uttryck i vilka de var framställda definierades i andra delar av Ordet, och att de, när de sålunda förklarats, skall förstås bokstavligen i enlighet med denna förklaring. Jag blev sålunda övertygad om att Bibeln är ett system av uppenbarade sanningar, givna så klart och enkelt, att ”den vägfärande, om han än vore en däre, inte behöver gå vilse därpå.” ...

”Genom ytterligare studium av Skrifterna drog jag slutsatsen att de sju tiderna av hedniskt herravälde måste begynna när judarna upphörde att vara en oberoende nation vid Manasses fångenskap, vilken de främsta kronologerna angav till 677 f. Kr.; att de 2300 dagarna begynte med de sjuttio veckorna, vilka de främsta kronologerna daterade från 457 f. Kr.; och att de 1335 dagarna, som begynna med avskaffandet av det dagliga och uppsättandet av den styggelse som ödelägger, Daniel kapitel sju vers elva, skulle dateras från upprättandet av det påvliga herraväldet, efter undanröjandet av hedniska styggelser, och vilket, enligt de främsta historiker jag kunde rådfråga, borde dateras från omkring år 508 e. Kr. När alla dessa profetiska tidsperioder räknades från de olika tider som de främsta kronologerna angivit för de händelser från vilka de uppenbarligen skulle räknas, skulle de alla sluta tillsammans omkring år 1843 e. Kr. Jag fördes sålunda, år 1818, vid slutet av mina två års studier av Skrifterna, till den högtidliga slutsatsen att om ungefär tjugufem år från den tiden skulle alla förhållanden i vårt nuvarande tillstånd vara avslutade ...” William Miller’s Apology and Defense, 6, 12.

Principen om det första omnämnandet fastslår att det som nämns först är av allra största betydelse, och det första som nämns i Uppenbarelseboken kapitel ett vers ett är den kommunikationsprocess som Fadern använder, då Han ger ett budskap till Jesus, som i sin tur ger det till sin ängel, vilken sedan ger det till en profet, som därefter skriver ned det och sänder det till församlingarna. När

adventismen förkastade William Millers verk och upptäckter, förkastade den inte bara sina grundvalar, utan den förkastade också själva den kommunikationsprocess som ledde Miller fram till hans insikter, och den förkastade den process som är den enda väg genom vilken människor kan förstå Jesu Kristi uppenbarelse, vilken öppnas strax innan nådatiden avslutas.

Miller leddes till insikten att de sju tiderna i Tredje Mosebok började år 677 f.Kr. Det var först år 1856 som Herren använde Hiram Edson för att identifiera att de sju tidernas kringspridning också verkställdes mot Israels norra tio stammar. Herren försökte utveckla förståelsen av de sju tiderna i samklang med, men långt utöver, Millers grundläggande upptäckt av de sju tiderna. Men år 1856 kom det ljus som framlades av Hiram Edson på ett gåtfullt sätt till ett slut, ty den åttonde artikeln i serien avslutades med orden av James White, då redaktör för Review and Herald: "Fortsättning följer." Den skulle "fortsätta", men inte förrän efter den 11 september 2001, då Herren ledde sitt folk till "de gamla stigarna" och slutligen till den ofullbordade artikelserien författad av Hiram Edson.

Vi behandlar för närvarande inte det uppror som började kort efter den stora besvikelsen, utan endast för att påpeka att även om Miller leddes till de "sju tiderna" i Tredje Moseboken tjugosex, är det tydligt att Herren avsåg att fördjupa den ursprungliga förståelsen av de sju tiderna utöver Millers grundläggande förståelse av ämnet. Han utvalde Hiram Edson, samme tjänare ur just den historien, som Han tidigare hade utvalt att ge synen av Kristus när Han trädde in i det allra heligaste den 23 oktober 1844.

Detta är anledningen till att jag använde den adventistiske teologens ord för att erkänna att ramen för alla Millers profetiska tillämpningar byggde på hans förståelse av de två förödande makterna som i Daniels bok framställs som det "dagliga" (hedendomen), vilket alltid förknippas med antingen "överträdelsen" eller "styggelsen", vilka båda representerar olika aspekter av påvedömetts förödande makt. Millers grundläggande förståelse av de romerska makterna har i hög grad utvecklats sedan den historia han representerar.

Guds änglar, däribland Gabriel, ledde Miller till den förståelse han förkunnade. Denna förståelse inbegrep de profetior han förkunnade, de regler för biblisk tolkning som han använde, liksom den ram som gjorde det möjligt för honom att ordna profetiorna på rätt sätt. Miller gavs den ramen att de två ödeläggande makter som behandlas i Daniel var det hedniska Rom och det påvliga Rom. Future for America leddes till ramen om de tre ödeläggande makterna: draken, vilddjuret och den falske profeten.

Och jag såg tre orena andar, lika grodor, komma ut ur drakens mun och ur vilddjurets mun och ur den falske profetens mun. Ty de är onda andars andar, som gör tecken, och som går ut till kungarna på jorden och i hela världen för att samla dem till striden på Guds, den Allsmäktiges, stora dag. Uppenbarelsesboken 16:13, 14.

Framtiden för Amerikas ramverk är byggd på Millers arbete, men går längre än där hans arbete slutade. Adventismen lämnade hans ramverk och återvände till den avfälliga protestantismens och Roms teologi. Samma profetiska linje tas upp i Uppenbarelsesboken som påbörjas i Daniels bok.

”Uppenbarelsboken är en förseglad bok, men den är också en öppnad bok. Den återger underbara händelser som skall äga rum under de sista dagarna av denna jords historia. Denna boks läror är bestämda, inte mystiska och oförståeliga. I den tas samma profetiska linje upp som i Daniel. Vissa profetior har Gud upprepat och därigenom visat att man måste tillmäta dem betydelse. Herren upprepar inte sådant som saknar större vikt.” Manuscript Releases, volym 9, 8.

Miller kunde inte fatta profetiorna i Uppenbarelsboken, ty den linje av hedendom och påvedöme som så tydligt identifieras i Daniel utvidgas i Uppenbarelsboken till att omfatta den nästa förföljande makt som träder fram på den profetiska historiens scen.

”Genom hedendomen och därefter genom påvedömet utövade Satan sin makt under många århundraden i ett försök att utplåna Guds trogna vittnen från jorden. Hedningar och papister drevs av samma drakanda. De skilde sig endast däri att påvedömet, genom att ge sken av att tjäna Gud, var den farligare och grymmare fienden. Genom romanismens medverkan tog Satan världen till fånga. Guds bekännande församling sveptes in i denna villfarelses led, och under mer än tusen år fick Guds folk lida under drakens vrede. Och när påvedömet, berövat sin styrka, tvingades upphöra med förföljelsen, såg Johannes en ny makt träda fram för att återge drakens röst eko och fullfölja samma grymma och hädiska verk. Denna makt, den sista som skulle föra krig mot församlingen och Guds lag, symboliserades av ett vilddjur med lammlika horn. De vilddjur som föregick det hade stigit upp ur havet, men detta steg upp ur jorden och betecknade det fredliga uppstigandet av den nation som symboliseras. De ”två hornen lika ett lamm” återger väl Förenta staternas styrelseskicks karaktär, sådan den kommer till uttryck i dess två grundläggande principer, republikanism och protestantism. Dessa principer är hemligheten bakom vår makt och vårt välstånd som nation. De som först fann en tillflykt på Amerikas stränder gladdes sig över att de hade nått ett land fritt från påvedömet övermodiga anspråk och den kungliga maktutövningens tyranni. De beslutade att upprätta en regering på den breda grundvalen av medborgerlig och religiös frihet.

”Men den stränga linjeföringen av den profetiska pennan uppenbarar en förändring i denna fridfulla scen. Vilddjuret med lammlika horn talar med en drakes röst och ”utövar all den första vilddjurets makt inför det”. Profetian förklarar att det kommer att säga till dem som bor på jorden att de skall göra en bild åt vilddjuret, och att ”det förmår alla, små och stora, rika och fattiga, fria och slavar, att ta ett märke på sin högra hand eller på sina pannor; och att ingen skall kunna köpa eller sälja utom den som har märket eller vilddjurets namn eller dess namns tal.” Så följer protestantismen i påvedömetets fotspår.” Signs of the Times, November 1, 1899.

För Miller representerade havsodjuret och jordodjuret i Uppenbarelsboken tretton det hedniska Rom, följt av det påvliga Rom. Miller försökte också tillämpa sitt tolkningsramverk på Uppenbarelsboken sjutton, men läkandet av påvedömetets dödliga sår, Förenta staternas och Förenta nationernas profetiska roll låg utanför det gudomliga ramverk som hade givits honom av änglar. För honom var vilddjuret som steg upp ur jorden i Uppenbarelsboken tretton påvedömet.

Miller var den budbärare som skulle användas för att ta protestantismens mantel ur händerna på de bekännande protestanter som hade kommit ut ur mörka medeltiden. Den tid då Förenta staterna

skulle tala som en drake, då republikanismen förvandlades till en demokrati och den avfälliga protestantismen skulle förena sig med den avfälliga regeringen och upprepa föreningen mellan kyrka och stat, vilken är påvedörets avbild, låg ännu i framtiden på hans tid. Av den anledningen försökte han inordna Uppenbarelseboken i den gudomliga ram som han hade fått av änglar.

Han blev utvald att förstå den tilltagande kunskap som framträdde år 1798, när synen vid floden Ulai i Daniel åtta och nio öppnades. För Amerika låg det i framtiden att förstå synen vid floden Hiddekel i Daniel kapitel tio till och med tolv, som öppnades år 1989, när, såsom det beskrivs i Daniel elfte kapitlet, vers fyrtio, de länder som representerade det forna Sovjetunionen sopades bort av påvedömet och Förenta staterna.

Den ram som gavs av änglar till Future for America grundade sig på identifieringen av, och tillämpningen av, profetian i sammanhanget av den trefaldiga föreningen mellan draken, vilddjuret och den falske profeten.

”Det ljus som Daniel mottog från Gud gavs särskilt för dessa sista dagar. De syner han såg vid Ulajs och Hiddekels stränder, de stora floderna i Sinear, håller nu på att gå i uppfyllelse, och alla de händelser som förutsagts skall snart inträffa.” Testimonies to Ministers, 112.

Milleriterna frambar den första och den andra ängels budskap och förkunnade att domen hade inletts. Future for America frambar den tredje ängels budskap.

Jag har planterat, Apollos har vattnat; men Gud gav växten. Alltså är varken den som planterar något eller den som vattnar, utan Gud, som ger växten. Men den som planterar och den som vattnar är ett; och var och en skall få sin egen lön efter sitt eget arbete. Ty vi är Guds medarbetare; ni är Guds åker, Guds byggnad. Efter den Guds nåd som har blivit mig given har jag såsom en vis byggmästare lagt grunden, och en annan bygger vidare därpå. Men var och en må se till hur han bygger därpå. Ty ingen kan lägga en annan grund än den som är lagd, vilken är Jesus Kristus. 1 Korintherbrevet 3:6–11.

För att korrekt framställa den tredje ängels budskap måste du också framställa de två första änglarnas budskap, ty vi får veta att det inte kan finnas en tredje utan en första och en andra. Det första och det andra budskapet är grunden och det tredje är slutstenen, men det tredje budskapet kommer aldrig att förneka eller motsäga det första och det andra. Om det gör det, är det inte det äkta budskapet.

”Det första och det andra budskapet gavs år 1843 och 1844, och vi står nu under förkunnelsen av det tredje; men alla tre budskapen skall fortfarande förkunnas. Det är nu lika nödvändigt som någonsin tidigare att de upprepas för dem som söker sanningen. Med penna och röst skall vi låta förkunnelsen ljuda, visa deras ordning och tillämpningen av de profetior som för oss fram till den tredje ängels budskap. Det kan inte finnas något tredje utan det första och det andra. Dessa budskap skall vi ge åt världen i publikationer och i föredrag, och i den profetiska historiens linje visa de ting som har varit och de ting som skall komma.” Selected Messages, bok 2, 104, 105.

Det finns en mycket intressant iakttagelse beträffande milleriternas historia och vår historia. Milleriterna var början, och vi är slutet. De frambar och levde det första och det andra änglabudskapet. Vi frambär det tredje änglabudskapet. Deras obeseglade budskap (Ulai-synen) återfinns i två kapitel i Daniel, och vårt (Hiddekel-synen) återfinns i tre kapitel. De identifierade det första och det andra ve, och levde inom uppfyllelsen av det andra ve. Vi identifierar och lever inom uppfyllelsen av det tredje ve. Deras ramverk för profetisk tillämpning var hedniskt Rom (draken) och påvligt Rom (vilddjuret). Vårt ramverk för profetisk tillämpning är det moderna Rom som ett trefaldigt vilddjur.

När vi börjar betrakta kännetecknet hos det påvliga Rom i Uppenbarelsebokens sjuttonde kapitel såsom den åttonde, som är av de sju, är det värdefullt att beakta vad milleriterna förstod om Rom under grundläggningshistorien. Den tredje ängeln kommer att ha ytterligare ljus, men detta ljus kommer aldrig att motsäga etablerad sanning.

I Daniel kapitel två, sju, åtta, elva och tolv identifieras Rom, bland andra makter. Vi betraktar Roms två faser före 1798 — den hedniska och den påvliga — som ramen för Millers profetiska tillämpningar. Miller och pionjärerna identifierar att ”ditt folks rövare” i Daniel kapitel elva och vers fjorton representerar Rom.

Och i de tiderna skall många resa sig mot kungen i söder; också våldsmännen bland ditt folk skall upphöja sig för att upprätta synen, men de skall falla. Daniel 11:14.

Det finns åtminstone två viktiga punkter att beakta inom denna vers. Ordet ”syn” i versen är ett av två hebreiska ord i Daniels bok som översätts med ”syn”. Ett av de hebreiska ord som översätts med ”syn” är châzôn och betyder en dröm, eller en profetia eller en syn. Ordet châzôn betecknar profetisk historia, eller en tidsperiod, och det förekommer tio gånger i Daniel och översätts alltid med ”syn”.

Det andra hebreiska ordet som också översätts med ”syn” är mar-eh’ och betyder utseende. Ordet mar-eh’ betecknar en enskild åsyn, en punkt i tiden. Det hebreiska ordet mar-eh’ förekommer tretton gånger i Daniel, och det översätts sex gånger med ”syn”, fyra gånger med ”ansiktsuttryck”, två gånger med ”utseende” och en gång med ”välskapad”.

Ditt folks rövare representerar Rom, och därför är det det profetiska ämnet Rom som fastställer den profetiska ”synen” i Daniels bok. Av denna anledning är det viktigt att förstå betydelsen av Rom som en profetisk symbol.

Profetisk logik kräver att ordet ”syn”, som representerar den profetiska historien, är samma ”syn” som behandlas i Uppenbarelseboken, ty inspirationen identifierar att Daniel och Uppenbarelseboken är samma bok, att de kompletterar varandra, att de fullkomnar varandra och att samma profetiska linje som återfinns i Daniel tas upp i Uppenbarelseboken. Dessa punkter, framställda i Profetians Ande, har redan inkluderats i denna artikelserie, så jag kommer inte att ta upp dem igen. Jag vill tillägga ytterligare en punkt som vi också redan har inkluderat från syster White. Den punkten är att alla Bibelns böcker möts och avslutas i Uppenbarelseboken. Den ”syn” av profetisk historia (châzôn) som återfinns i Daniel och som fastställs genom det profetiska ämnet

Rom, representerar synen av profetisk historia genom hela Bibeln. Alla Bibelns böcker möts och avslutas i Uppenbarelsboken, och Gud motsäger aldrig sig själv. Aldrig! Om du tror att han har gjort det, missförstår du någonting. Samma hebreiska ord (châzôn) översätts också med syn i Ordspråksboken.

Där ingen uppenbarelse finnes, där går folket under; men salig är den som håller lagen.
Ordspråksboken 29:18.

Detta är den första punkt som bör beaktas beträffande versen. Om vi missförstår Rom, kan vi inte fastställa den profetiska historiens syn. Detta faktum definierar i grunden de ansträngningar som jesuiter och andra genom historien har gjort, då de har infört förfälskad teologi för att förstöra det profetiska ämnet om Rom. När vi överväger den grundläggande förståelsen av Rom, bör vi ha detta i åtanke.

”De som blir förvirrade i sin förståelse av ordet, som inte förmår se antikrists innebörd, kommer med säkerhet att ställa sig på antikrists sida. Nu finns det ingen tid för oss att anpassa oss till världen. Daniel står i sin lott och på sin plats. Daniels och Johannes profetior ska förstås. De uttolkar varandra. De ger världen sanningar som var och en borde förstå. Dessa profetior ska vara ett vittnesbörd i världen. Genom sin uppfyllelse i dessa sista dagar kommer de att förklara sig själva.” Kress Collection, 105.

Om du inte förmår se antikrists (Rom) betydelse, kommer du att förena dig med Rom, och denna varning är insatt i sammanhanget av att kunna eller inte kunna förstå Daniels bok och Uppenbarelsboken. Milleriterna byggde Adventismens grundläggande förståelse på sin identifiering av Rom. De förstod att Rom representerades av två ödeläggande makter, att båda var faser av Rom, men de befann sig inte på en sådan plats i historien att de kunde se Rom som en trefaldig union såsom den framställs i Uppenbarelsboken. Daniel är därför den grund som representeras av Milleriterna, och Uppenbarelsboken är hörnstenen som representeras av Future for America. Det finns ytterligare en punkt i Daniel elva vers fjorton som vi önskar identifiera.

Miller och pionjärerna förstod att bilden i Nebukadnessars dröm representerade de fyra rikena Babylon, Medo-Persien, Grekland och Rom. De kunde inte se bortom det fjärde riket, eftersom de förstod att det påvliga Rom helt enkelt var en andra fas av Rom och därför att det fjärde riket hade upphört år 1798. Från deras historiska utsiktspunkt återstod endast ett enda profetiskt vägmärke: Kristi andra ankomst, då stenen som hade brutits loss från berget skulle slå mot bildens fötter. Milleriterna urskilde profetiska skillnader mellan hedniskt och påvligt Rom, men eftersom de var tvungna att samordna 1798 med Kristi återkomst kunde de inte se längre än till fyra riken.

”Vi har kommit till en tid då Guds heliga verk framställs genom bildstodens fötter, där järnet var blandat med den smutsiga leran. Gud har ett folk, ett utvalt folk, vars omdöme måste helgas, som inte får bli oheligt genom att på grunden lägga trä, hö och halm. Varje själ som är trogen mot Guds bud skall inse att det utmärkande kännetecknet för vår tro är sjundedagssabbaten. Om regeringen ville ära sabbaten såsom Gud har befallt, skulle den stå i Guds kraft och till försvar för den tro som en gång för alla har överlämnats åt de heliga. Men statsmännen kommer att upprätthålla den falska sabbaten och kommer att blanda sin religiösa

tro med iakttagandet av detta påvedörets barn och sätta det över den sabbat som Herren har helgat och välsignat och avskilt för att människan skall hålla den helig, som ett tecken mellan honom och hans folk i tusen släktled. Sammanblandningen av kyrklig maktpolitik och statskonst framställs genom järnet och leran. Denna förening försvagar all kyrkornas makt. Att ge kyrkan statens makt kommer att medföra onda följder. Människor har nästan gått förbi gränsen för Guds långmodighet. De har satsat sin kraft på politiken och har förenat sig med påvedömet. Men tiden skall komma då Gud kommer att straffa dem som har upphävt hans lag, och deras onda verk skall slå tillbaka på dem själva.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, volym 4, 1168.

Uppenbarelseboken sjutton är den sista identifieringen av rikena i Bibelns profetia, och den visar att sju riken har fallit och att det åttonde riket är det trefaldiga förbundet med det moderna Rom. Om den första hänvisningen till rikena i Bibelns profetia är Daniel kapitel två, och det är den helt visst, då bör den sista hänvisningen belysas av den första. Hur kan de fyra rikena i Daniel kapitel två överensstämma med åtta riken i Uppenbarelseboken sjutton?

Kom därför ihåg, när vi går vidare, att milleriterna inte kunde se profetiska händelser bortom sin egen historia. Det budskap som de förstod och förkunnade identifierade Kristi andra ankomst som nästa vägmärke i den profetiska historien. Men om milleriternas förståelse av Rom som den symbol som fastställer den profetiska historiens syn, och även Daniel kapitel två, båda är milleritiska grundläggande sanningar, hur kan detta då stämma överens med de åtta rikena i Uppenbarelsebokens sjuttonde kapitel?

Om du är osäker på om bilden i Daniel 2 är grundläggande, behöver du bara betrakta pionjärdiagrammen från 1843 och 1850. Båda återger bilden i Daniel 2. Lika betydelsefullt är att Ellen White fastslår att båda diagrammen framställdes på Guds befallning och enligt Hans plan.

”Jag har sett att 1843 års profetiska tavla leddes av Herrens hand och att den inte borde ändras; att siffrorna var sådana som Han ville ha dem; att Hans hand vilade över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän Hans hand togs bort.” Early Writings, 74, 75.

Om 1850 års tavla sade hon:

”Jag såg att Gud var med i utgivningen av kartan genom broder Nichols. Jag såg att det fanns en profetia om denna karta i Bibeln, och om denna karta är avsedd för Guds folk, om den är tillräcklig för den ene, så är den det för den andre, och om någon behövde en ny karta målad i större skala, behöver alla den lika mycket.” Manuscript Releases, volym 13, 359.

Det finns ett gammalt ordspråk från världen som säger: ”Villfarelsen har många vägar, men sanningen har endast en.” Det finns flera olika villfarelser som har använts för att hindra människor från att inse att det moderna Rom i Uppenbarelseboken sjutton är det åttonde huvudet, som är av de sju. En av de villfarelser som Adventismens teologer använder är en förvrängning av historiens riken. Jag syftar här inte på den bibliska profetians riken; dessa är två olika beteckningar. Den bibliska profetians riken fastställs utifrån det första omnämnandet i Daniel kapitel två, men det fanns historiens riken som föregick Babylon. Ellen White identifierar klart vilka historiens riken

var, men Adventismens teologer ignorerar det inspirerade vittnesbördet och skapar en följd av historiens riken som skymmer förståelsen av att Rom alltid träder fram som det åttonde och är av de sju. Ändå är det Rom som upprättar synen.

Adventismens och den avfälliga protestantismens teologer hävdar att historiens riken var Egypten, Assyrien, Babylon, Medo-Persien, Grekland, Rom och så vidare. Syster White upplyser oss om att det finns ett tredje rike i historien, vilket de väljer att utelämna. Utelämnar de det riket, eller utelämnar de Profetians Ande? Båda.

”Historien om de nationer som, den ena efter den andra, har intagit sin tilldelade tid och plats och omedvetet vittnat om den sanning vars innebörd de själva inte kände, talar till oss. Åt varje nation och åt varje människa i dag har Gud anvisat en plats i sin stora plan. I dag mäts människor och nationer med lodet i handen på honom som inte begår något misstag. Alla avgör genom sitt eget val sitt öde, och Gud styr över allt till fullbordandet av sina syften.

”Den historia som den store JAG ÄR har utstakat i sitt ord, där han fogar länk till länk i den profetiska kedjan, från evigheten i det förflutna till evigheten i framtiden, säger oss var vi står i dag i tidsåldrarnas procession och vad som kan väntas i den kommande tiden. Allt det som profetian har förutsagt skulle ske, intill den nuvarande tiden, har upptecknats på historiens sidor, och vi kan vara förvissade om att allt det som ännu återstår skall uppfyllas i sin ordning.

”Det slutliga störtandet av alla jordiska välden är tydligt förutsagt i sanningens ord. I den profetia som uttalades när dom från Gud avkunnades över Israels siste kung ges budskapet: ’Så säger Herren Gud: Tag av turbanen och lyft av kronan: ... upphöj den som är låg, och ödmjuka den som är hög. Jag skall omstörta, omstörta, omstörta det; och det skall inte vara mer, förrän han kommer som har rätt till det; och jag skall ge det åt honom.’ Hesekiel 21:26, 27.”

Den krona som togs från Israel övergick i följd till rikena Babylon, Medo-Persien, Grekland och Rom. Gud säger: ”Den skall inte vara mer, förrän han kommer som den rätteligen tillhör; och jag skall ge den åt honom.”

”Den tiden är nära. I dag förkunnar tidens tecken att vi står på tröskeln till stora och allvarliga händelser. Allt i vår värld är i uppror. Inför våra ögon uppfylls Frälsarens profetia om de händelser som skall föregå hans ankomst: ’Ni skall få höra om krig och rykten om krig ... Folk skall resa sig mot folk och rike mot rike, och det skall bli hungersnöd och farsoter och jordbävningar på olika platser.’ Matteus 24:6, 7.”

”Nuvarande tid är en tid av överväldigande intresse för alla levande. Härskare och statsmän, män som innehar förtroende- och maktställningar, tänkande män och kvinnor av alla samhällsklasser, har sin uppmärksamhet fäst vid de händelser som äger rum omkring oss. De iakttar de spända, oroliga förbindelser som råder mellan nationerna. De ser den intensitet som tar varje jordiskt element i besittning, och de inser att något stort och avgörande står i begrepp att ske — att världen står på randen till en oerhörd kris.

”Änglar håller nu tillbaka stridens vindar, så att de inte må blåsa förrän världen har blivit varnad för sin kommande undergång; men en storm samlar sig, redo att bryta lös över jorden; och när Gud skall befalla sina änglar att släppa vindarna lösa, då skall det bli en sådan scen av

strid som ingen penna kan skildra.

”Bibeln, och endast Bibeln, ger en riktig uppfattning om dessa ting. Här uppenbaras de stora avslutande scenerna i vår världs historia, händelser som redan kastar sina skuggor framför sig, och ljudet av deras annalkande får jorden att darra och människors hjärtan att svikta av fruktan.” Education, 178–180.

Detta stycke innehåller mycket ljus för vår tid, men det jag vill påpeka är att syster White tydligt fastslår att det historiska rike som föregick Babylon var Israel, inte Assyrien. De historiska riken som teologer använder utelämnar Israel som ett historiskt rike, trots den makt och härlighet som upprättades under kung Salomos regering, och trots inspirationens direkta vittnesbörd genom Hesekiel och Ellen White att Israels krona övergick till Babylon.

Om vi tillämpar den inspirerade kommentaren på historiens riken, finner vi att Israel måste räknas bland dessa riken. Israel, Assyrien och Egypten är historiens riken som föregick det första riket i Bibelns profetia, vilket var Babylon. Därför var det fjärde riket i ”historien” Babylon, det femte var Medo-Persien, det sjätte var Grekland, det sjunde var det hedniska Rom, och det åttonde var det påvliga Rom, vilket var av de sju, ty det representerar den andra fasen av det hedniska Rom. Bland historiens riken är det påvliga Rom det åttonde och är av de sju.

I Daniel sju framställs den bibliska profetians riken genom vilddjur. Babylon är lejonet, som följdes av Medo-Persiens björn. Det tredje var Grekland såsom leoparden, och därefter Rom såsom det ”fruktansvärda och förskräckliga” djuret, som hade ”järntänder”. Det fruktansvärda djuret är, i överensstämmelse med bildstoden i Daniel två, Rom, det fjärde riket i den bibliska profetian.

Milleriterna förstod det fjärde riket som Rom, och därför uppfattade de det fruktansvärda vilddjurets kännetecken på detta sätt och tillämpade helt enkelt alla vilddjurets profetiska kännetecken på det fjärde riket. De såg åtskillnaden mellan hedniskt Rom och påvligt Rom i avsnittet, men kunde inte se ett femte rike i Bibelns profetia, eftersom de med rätta använde det första omnämnandet av rikena i Bibelns profetia som sin referenspunkt. Men åtskillnaden mellan de två Rom finns i avsnittet, vilket tillåter oss att betrakta åtskillnaden mellan de två Rom som representerande två riken. Men detta är inte den punkt vi överväger.

Så sade han: Det fjärde vilddjuret skall vara det fjärde riket på jorden, vilket skall vara olik alla andra riken, och det skall uppsluka hela jorden och förtrampa den och krossa den. Och de tio hornen ur detta rike är tio kungar som skall uppstå; och efter dem skall en annan uppstå, och han skall vara olik de förra, och han skall kuva tre kungar. Och han skall tala stora ord mot den Högste och ansätta den Högstes heliga och tänka att förändra tider och lagar; och de skall ges i hans hand intill en tid och tider och en halv tid. Men rätten skall sätta sig, och de skall ta ifrån honom hans välde för att förgöra och tillintetgöra det till slutet. Daniel 7:23–26.

Det fjärde riket i Daniel 2 är Rom. De tio hornen representerar de tio nationer som representerar det hedniska Romarrikets välde, och innan det påvliga Rom skulle ta kontroll över världen år 538, skulle tre av dessa riken avlägsnas eller ryckas upp. Därefter skulle det ”lilla” ”hornet” i vers åtta, med ”ögon såsom människoögon och en mun som talade stora ord”, träda fram. Om vi har tio horn i det fjärde riket och tre avlägsnas för att det ”lilla hornet” skall ersätta dessa tre horn, så återstår

sju horn när de tre hornen avlägsnas, och det lilla hornet är det åttonde, ty Rom träder alltid fram som det åttonde och är av de sju. Det finns mycket ljus beträffande Rom i dess två faser i detta kapitel, men här framlägger vi endast ett andra vittnesbörd om att Rom, såväl profetiskt som historiskt, träder fram som det åttonde och är av de sju.

I kapitel åtta finner vi en utvidgning av kapitel sju. Kapitlet identifierar återigen de riken som återfinns i Bibelns profetior, men utelämnar det första riket, Babylon, eftersom Daniel, när han tog emot synen i kapitel åtta, befann sig mycket nära slutet på Babylon. I kapitlet representeras Medo-Persien av en vädur som hade två horn. Grekland representeras av en bock med ett horn, vilket bryts av och ur det brutna hornet frambringar fyra horn. Därefter följer ett ”litet horn” efter Grekland, och återigen representerar det lilla hornet Rom. Fastän Rom inte var en direkt efterföljare till det grekiska riket, framställer texten det lilla hornet som utgående från ett av de fyra horn som uppstod i det grekiska riket efter det att det första hornet — som representerar Alexander den store — hade brutits av. Rom var inte en avkomling av grekerna, men det började sin erövring av världen från Greklands område, och i den meningen kom det ut från ett av dessa fyra horn.

Vi finner därför i kapitel åtta ett andra vittnesbörd till kapitel sju. Medo-Persien hade två horn, Grekland hade ett och därefter ytterligare fyra horn. Det blir sju horn före Rom, eftersom det lilla hornet kom ut från ett av Greklands fyra horn. Två plus ett plus fyra blir sju; sedan är Rom, det lilla hornet, det åttonde, och det är av de sju. Det är värt att notera att i detta avsnitt, som identifierar att Rom kommer ut från ett av de grekiska hornen, återfinns ett av de största profetiska argument som Miller och hans medarbetare hade att bemöta i sin historia.

Protestanterna i denna historia hävdade att det lilla hornet i Rom inte kunde vara Rom, eftersom profetian anger att det lilla hornet kom ut från ett av de fyra grekiska hornen. De menade därför att det lilla hornet representerade Antiochos Epifanes, som var en av de seleukidiska kungarna vilka fortsatte genom historien efter delningen till följd av Alexander den stores bortgång. Milleriternas argumentation i denna fråga var så betydande att argumentet mot den protestantiska läran på 1843 års karta grundades på det faktum att Daniel såg det lilla hornet komma ut från ett av de fyra grekiska hornen och därför inte kunde identifiera Rom, eftersom Rom inte härstammade från Grekland. Argumentet påverkade alla de ställen i Daniel där Rom identifieras. Den protestantiska ståndpunkten innefattade att ”ditt folks rövare” i vers fjorton i Daniel elva måste vara Antiochos Epifanes. Milleriterna införde därför på kartan, som syster White identifierade som ”styrd av Herrens hand och inte borde ändras”, en hänvisning till Antiochos Epifanes som förklarade varför han inte kunde ha varit det fjärde riket. Är det Rom som fastställer den profetiska historiens syn, eller representerade en seleukidisk kung som dog mer än hundra år före Kristi födelse den makt som reste sig mot Kristus vid hans korsfästelse?

Frågan som skulle kunna ställas är varför Daniel visades Rom komma fram ur ett av de grekiska hornen, om Rom inte var en direkt ättling till Grekland. Svaret är att början på Roms uppgång till makt tog sin början i den region som tidigare hade varit grekiskt territorium; men varför framställdes profetian på ett sådant sätt att den gav utrymme för denna förväxling?

Åtminstone ett svar, utöver vikten av att lägga märke till var Rom började stiga fram, är att gåtan om att Rom alltid framträder som det åttonde och ändå är av de sju besvaras genom att Rom förknippas med Greklands territorium, för att bevara gåtans poäng att Rom är av de sju. Gåtan är så viktig, även om milleriterna aldrig kunde ha förstått detta begrepp utifrån sin historiska ståndpunkt. Det faktum att alla hänvisningar på inte bara 1843 års karta utan också 1850 års karta är illustrationer av ämnen som direkt behandlas i Guds profetiska ord, med undantag för den enda hänvisning som betonar att Antiochos Epifanes inte är den makt som stod emot Kristus, gör tillägget till kartan mycket betydelsefullt. Hur sorgligt är det inte att när adventismen lämnade sina grundvalar, finner den sig i dag undervisande att makten i vers fjorton i Daniel elva är Antiochos Epifanes och inte Rom! De lär nu ut det som milleriterna motsatte sig så starkt att de framställde den striden på 1843 års karta!

Historiens riken visar att Rom uppstår som det åttonde och är av de sju. Det ”lilla hornet” i kapitel sju, som talar ”stora ord mot den Högste”, uppstår som det åttonde och är av de sju. Hornen i kapitel åtta visar att Rom uppstår som det åttonde och är av de sju.

I nästa artikel kommer vi att behandla hur det moderna Rom, såsom det framställs i Uppenbarelseboken sjutton, uppstår som det åttonde och är av de sju. Vi kommer därefter att återvända till Daniel två och fastställa varför de fyra rikena i Daniel två, som utgör det första omnämnandet av rikena i Bibelns profetia, överensstämmer med de åtta rikena i Uppenbarelseboken sjutton.